

som der kan være delte Meninger om. Jeg tror ikke, nogen af os her i Salen af vore Forældre er blevet opdraget efter den Leve-regel, at vi ikke maa arbejde mere end 8 Timer i den Virksomhed, som skal være Hovedopgaven i vort Liv, og jeg er heller ikke sikker paa, at man ønsker, at ens Børn — jeg ønsker det i alt Fald ikke for mit Vedkommende — skal opdrages efter den Læresætning, at 8 Timers Arbejdsdagen skal være en hellig Leve-regel, hvilken Virksomhed de end gaar ind i. Det er altsaa min Opfattelse; mange ærede Medlemmer har en anden Opfattelse, som jeg i øvrigt fuldt ud kunde respektere, fordi jeg meget vel forstaaer, at der ligger Grunde bagved, som man kun kan sætte Pris paa at møde i en Diskussion. Jeg skal imidlertid ikke fortsætte Diskussionen om 8 Timers Arbejdsdagen her, fordi jeg anser Diskussionen herom i en Rigsdag for i og for sig fuldstændig ligegyldig. Spørgsmaalet om 8 Timers Arbejdsdagen afgøres ikke her i Salen, det afgøres ikke ved Lovbestemmelser, saaledes som man fra Socialdemokraternes Side søgte at faa gennemført sidste Vinter med Tilslutning fra de Radikale; det afgøres heller ikke paa Kongresser og ikke ved Traktater.

Overfor det ærede Medlem, Hr. Borgbjerg, som ikke paa noget Punkt kunde finde noget rigtigt i det, jeg sagde, skal jeg sige, at der er dog eet Punkt, hvor jeg er fuldkommen enig med ham, nemlig med Hensyn til den Udtalelse, at man kan selvfølgelig ikke blive ved at indskrænke Arbejdstiden til 7, 6, 5 Timer; der er et vist naturligt Grænsepunkt, et vist naturligt Ligevægtspunkt, sagde det ærede Medlem. Deri er jeg altsaa fuldkommen enig med det ærede Medlem. Men Spørgsmaalet er saa: Hvorledes viser dette naturlige Ligevægtspunkt sig? Hvis man prøver paa at gaa Ligevægtspunktet saa nær som muligt — og det er en Selvfølge, at det ønsker Arbejderne at gøre —, hvorledes vil det saa vise sig, hvis man overskrider Ligevægtspunktet? Forholdet kan ikke blive det, at alt er som før, Overskridelsen maa vise sig paa en eller anden Maade, ellers er der ikke noget Ligevægtspunkt. Den viser sig kun paa een Maade, nemlig den, at der optræder Arbejdsløshed paa det Sted, hvor Ligevægtspunktet er overskredet; og det er det, som netop viser sig nu baade i de Virksomheder, som har Konkurrence ude fra, og ogsaa i de Virksomheder, som ikke har Konkurrence ude fra.

Derfor tillod jeg mig at fremdrage ogsaa dette Spørgsmaal. Naar Arbejdsløsheden

skal bruges som et Argument, som et Middel i Fremstødet for Protektionisme her i Landet, som det er sket under denne Finanslovdebat, synes jeg, det er rigtigt, at vi begynder at tale om de virkelige Aarsager. Og en af Aarsagerne — ikke den hele, det siger jeg ikke — er 8 Timers Arbejdsdagen, der gaar gennem alle Fag uden Hensyn til Arbejdets Beskaffenhed og Fagenes Bæreevne. Selvfølgelig har enhver Lov til at sige, at han kun vil arbejde i 8 Timer, og han kan jo ogsaa sige, at han kun vil arbejde i 7 Timer. Det har enhver Ret til; men saa skal man baade enkeltvis og organisationsvis være villig til at bære Følgerne deraf.

Der var flere ærede Talere, som ikke kunde lide, at jeg sammenlignede Arbejdsforholdene indenfor adskillige Industrier med Arbejdsforholdene indenfor Landbruget, og det ærede Medlem, Hr. Borgbjerg talte i den Anledning med stor Bevægelse om de frygtelige Forhold, hvorunder Industriens og Haandværkets Arbejde maa udføres i Modsætning til Arbejdet indenfor Landbruget. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Citat af det ærede Medlem, Hr. Borgbjergs Tale: „Landbrugerne arbejder under forholdsvis sunde Vilkaar under Guds frie Himmels og ofte afbrudt af Regnvejrskage“ — det ærede Medlem synes at have den Opfattelse, at naar det regner paa Landet, gaar man i Seng eller sætter sig ind og spiller 66 — „og vi maa tillige huske, at de har den lange Vintertid, hvor der ikke er nogen 8 Timers Arbejdsdag“. Ogsaa her gør det ærede Medlem sig skyldig i en Misforstaaelse; der er netop 8 Timers Arbejdsdag i 3 Vintermaaneder indenfor Landbruget, og i Aarets øvrige 9 Maaneder er der en Arbejdstid, der i hvert Fald er over 8 Timer. Og saa fortsætter det ærede Medlem: „Fabriksarbejderne derimod maa arbejde om Vinteren i Kulde og om Sommeren i den brændende Sol, tidt oppe under Taget i de øverste Loftsetager i Fabrikkerne, med ensformigt, ofte sløvende, mekanisk Arbejde. De maa arbejde hele Aaret rundt med en kneben tilmaalt Ferie, som de kapitalistiske Arbejdsgivere ogsaa modsatte sig, saa længe der var Mulighed derfor“.

Og det ærede Medlem, Hr. Olufson fortsatte, hvor det ærede Medlem, Hr. Borgbjerg havde begyndt. Det ærede Medlem talte om Murersvendene og udbød: Er det ikke nok at staa 8 Timer paa en Murstige? Jeg ved ikke, om det er nok; tidligere har det i hvert Fald ikke været det, og jeg ser ikke, at der i Øjeblikket er